

mærkværdig klart og fuldt i hans Øre. Der var næsten noget overnaturligt deri. Sangen syntes at stige op af Jorden umiddelbart omkring ham, at tone ud fra selve den nøgne Mark som et Kor af Underjordiske.

„Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn.
Paa Dammen fjerne Vogter gaar
og lover Herrens Navn.“

Han havde lukket Øjnene. En dump Smerte flakkede igennem ham. Lyden af disse Toner vakte ligesom et hulkende Ekko i skjulte Dybder af hans Sjæl.

„Det er saa fredeligt, saa tyst
i Himmel og paa Jord!
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor.“

*

*

*

Henne paa „Skovbakken“ var Dansen nu begyndt. Det var dog foreløbig mest Ungdommen, der havde Mod til at røre sig saa kraftigt efter den svære Middag. De Ældre havde fordelt sig omkring i Stuerne, eller de sad som Tilskuere langsmed Salens Vægge.

Stemningen, — der et Øjeblik efter Koncerten truede med at ebbe — var atter bleven stigende, da Balmusiken spillede op og der samtidig blev sat stærke Drikke ind i Rygeværrelserne.

Ind gennem et af Kabinetterne kom Dr. Nathan